

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XIV. Apostolicarum Concionum fructus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Apostolicarum Concionum fructus.

Longè plurimi porro, quos sua tantum curiositas ad unam aliquam ejusmodi Concionum audiendam pellexerat, eâ feliciter capti hæserunt. Obtigit bona hæc fors non paucis Meretricibus, quæ ab infami pudoris nundinatione ad præteritæ vitæ turpitudines, asperâ vivendi ratione eluendas, inductæ sunt, quibus Pater, quâ erat in omnes caritate, de honesto receptu prospexit. Nec dissimilem experti sunt sex latrones publici, qui simul omnes ad meliora reducti ad Patris pedes, admissa flagitia detestari, se abjecerunt; ille autem superatis non levibus difficultatibus, à Principe, cui suberant, ad sua postliminio redeundi gratiam impetravit. Atque ex isto hominum genere, quo non aliud consceleratus est, tam multi reducti sunt, ut Placentinæ urbis Episcopus in suis ad supremum Societatis nostræ Præsidem literis, ita scribere potuerit. Videre fuit in Supplicationibus etiam ordinariis & quotidianis turmas Prædonum publicorum, qui sacco induti, coronati spinis, nudipedes vastæ molis cruces humeris gestabant. Soliti antea vias obsidere & calles, nunc pessimo vivendi genere relicto, & compositis cum DEO rationibus, decreverunt vitam deinceps Christiano homine dignam vivere. Plus admirabilitatis habuit nonnullorum è Judaica fæce reductio. Hos inter non nemo, cum in animum inducere non potuisset, fictitiam falsâque Religionem illam esse, quam tanto animi ardore prædicari, & tantæ pietatis argumentis à numerosissimis turbis palàm agnosci animadvertibat, mox à Concione in omnium oculis accurrit ad figenda Cruci affixo Christo

Christo oscula; & Pater præ gaudio flens arētissimè illum complexus est, incredibili populi lætitia plausūque. Perducta hac ratione ad finem concione Pater vehementiùs se, quàm unquam aliàs, diverberans, facie ignem spirante dicere consueverat: *Siquis vestro è numero nullius sibi noxa conscius est, hic subsistat: sed qui se perinde ac ego multorum reum scelerum novit, me sequatur*: cum dicto templum versùs progrediebatur, ubi cuncti in se nullo non die flagris sæviebant. Pluribus in locis non solum usus nullus erat ejusmodi diverberationis, sed ne quidem quid rei esset, noverrant: quin, cùm audiebant narrari, sacrarum harum expeditionum tempore ejusmodi præteritas noxas vindicandi genus usu exerceri, ridebant scilicet, & jactabant, nunquam futurum, ut apud ipsos quidquam tale exercitaretur. Nihilominus cùm ad rem ventum est, Patris exemplo permoti, accurrebant agmine tam denso, ut templi fores quàm primum claudere necesse esset, quin & nonnunquam armatos illis apponere, qui nimiam multitudinem arcerent, quæ omnia intus tumultu complèssent. Clausis proin januis Psalmus quinquagesimus canebatur, & præsentis omnes diris in se modis sæviebant flagris. Qui flagra propter multitudinem nancisci non poterant, aut obviis funibus, aut cingulis ferro armatis diverberabant sese; quin nonnullis eum in finem globuli serviebant, quibus filo infertis coronam Dei paræ teximus: quos omnia deficiebant alia instrumenta, palmis faciem, & pectus pugnis tundebant: nec oportet tacere militis cujusdam, etsi parùm prudentem, fervorem, qui pilæ cereæ ex tuniculo suspensæ inseruit fragmenta vitrea, seque ita dilanians parum abfuit quin immedicabilis gangrænæ malum contraheret. Ad quæ sita subinde Patris, quæ talibus occasionibus proponebat, respondebatur clamore

communi omnium. *Pacem, veniam: Vivat JESUS: mori potius, quam peccare amplius:* & his vocibus tanquam Echo respondebat manuum complosio, & sonorus piusque planctus feminarum, quæ foris stabant, semper ab hisce exercitationibus exclusæ. Nec rarò Pater novo impulsus instinctu quærebat altâ voce: *Quis è cunctis, qui adsumus, omnium est consceleratissimus?* & tum miserabili clamore cuncti respondebant: *Ego, ego:* ingeminabanturque usque eò & lacrymæ, & verbera, ut locus ille in famosum illum Pœnitentium carcerem, quem Climacus descripsit, permutatus esse videretur. Et sanè non modici laboris res erat statuere tandem tam diræ verberationi modum & finem, cum vix iterata, quæ dabantur, signa sufficerent, ne excederetur præfixū temporis spatium, quod horæ quadrante erat definitum.

§. XV.

Nocturna Diverberationis ratio.

HÆc, quæ interdium fiebat, sui diverberatio eorum maxime causa fiebat, qui aliunde adventabant: siquidem in locis frequentioribus sub noctem denuo ad eandem exercitationem Pater solos loci inquilinos convocabat; servabaturque hic ritus. Ingruentibus tenebris Cruci affixi Christi imago geminas inter grandiores faces super Altaris gradus in nigro tapete collocabatur. Inde collecta jam multitudine, ad æris campani sonum, superveniebat P. Paulus, suâ illâ tunicellâ à tergo apertâ indutus, quam crasso fune adstrinxerat: pendebat è collo capistrum horribile, caput & faciem velabat cucullus niger, longam catenam pedes trahebant, & manum crudele è ferro flagrum armabat, Hoc tam lugubri in habitu prostratus coram Ara adorabat demis-